

офицеръ, възседналъ на бѣлъ конь. яростно се хвърляше върху бѣгавшитѣ, но скоро и той падна. Уплашения му конь, съ развѣяна грива се пустна да бѣга, като тъпчеше подъ краката си войниците, но и той се катурна. . . .

Въ това врѣме въ лѣво отъ насъ, — въ разстояние 250 — 300 крачки, се зачу дружна и гръмовита пѣсень. На всички ни сърдцата трѣпнаха:

— Помощъ, помощъ трѣбва да ни пристигна, се чуха гласове между опълченцитѣ.

— Генералъ Турко трѣбва да пристигна, каза Поповъ.

Юнацитѣ опълченци тържествуваха. Тѣ енергично испращаха своитѣ мѣтки и смъртоносни куршуми въ турскитѣ колони. И азъ не утърпяхъ: взехъ една турска пушка и започнахъ да стрѣлямъ.

Най послѣ, Турцитѣ възстановиха порядъка въ редоветѣ си. Прѣснаха верига, която залочна учестено да стрѣля по нашата дружина. Но скоро по цѣлата наша позиция се случи нѣщо необикновено. На дѣсния ни флангъ, къмъ града, пушечната стрѣлба стана рѣдка, горската батарея стрѣляше нейдѣ си далеко назадъ. Но най чудното бѣше това, че Турцитѣ прѣдъ нашата дружина, вмѣсто да усилятъ стрѣлбата тѣ я намаляваха, като стрѣляха само по лѣвия флангъ на дружинния участъкъ, като сжщеврѣменно се подаваха на напредъ. Горнето обстоятелство ме накара да се поогледамъ и видя, какво се върши на около.

— Помощъ, помощъ! безъ малко щѣхъ да извикамъ, когато видѣхъ задъ нашата дружина, къмъ дѣсното ни крило, колони войска, съ распрѣсната гжста верига. Хмъ, какво ще е това? си зададохъ азъ въпросъ. Тая верига се движи подъ правъ жгълъ

— Николай Николаевичъ! се обърнахъ азъ къмъ ротния си командиръ. Какви ще да сж тѣзи войски? и азъ указахъ по направление къмъ тилтъ и дѣсния ни флангъ.

Но до гдѣто той ги разглѣдваше, азъ се убѣдихъ. че тѣ бѣха Турски войски.